

VIORICA DEMICI

UN ALT DECOR

Chişinău 2009

*Părinților mei și lui Paul-Robertin
cu toată dragostea*

Autoportret

Sunt floarea care-și scutură polenul pe o chitară
Cânt pentru cei care învață să zboare
Cânt cu petalele mele pe raza de lumină a ochilor lor
Ușor, ușor
Să nu le sting vreun soare
Din întâmplare...

Incertitudine

Sunt și nu sunt secunda care trece
Simt cum în toate ar fi un déjà-vu
Plec și revin, și iarăși plec, și zece
Secole trec să înțeleg că tu

Ești și nu ești clepsidra care cerne
Ani și decenii până când dispar
Aripile unor inimi gemene
Care se frâng de un val fatal.

Suntem sau nu o zi care descrește
Peste o noapte aprinsă fără rost
Ne-abstractizăm de tot ce ne privește
Să nu uităm de tot ce nu a fost.

Nonsens

Adu-mi dragostea ta într-un vas spart...

Aceasta i-ar fi ei menirea

Să curgă prin găuri de lut

Să cadă...

Așa cum și tu ai căzut

Tot în lut...

Și lut să se facă iubirea...

Sens unic

Jumătate din inima mea
I-am lăsat-o în dar
Mi-au rămas patruzeci
De bătași pe minut
Și respir mai rar
Până când cineva va veni
Să-mi aducă în dar într-o zi
Jumătate din inima lui...
Care nu-i...

Din trecut

Știi,
Venind din trecut,
Prea mult m-au durut
Absențele tale.
Ceva ce și astăzi mă doare...
Dar vrei
O floare de tei
Să vezi că și ei,
Copacii,
Trăiesc
Mai și vorbesc?
De taci trei secunde
Să nu mai știi unde
E frigul din noi...
Să-l vindem apoi
Nebuni, obosiți
Din zboruri răpiți
Cu o zestre de ani
Dar nepariați
Pe bani
Să-mi cumperi viori
Să-mi cânti despre flori
Să-mi cumperi o stea
Să mă-mbraci în ea...
Și-atunci o să vezi
Copacii vorbesc
Și ploile cresc
Din nori până în noi
Și iar înapoi
De prea multe ori...

Ultimul vers

Chiar dacă e ultimul meu zbor
Chiar dacă o fi să mor
Vreau să ajung la tine
Într-o seară de vineri.

Chiar dacă e ultima parte
A unui concert de harpe
Și va urma abisul
Vreau să-mi trăiesc tot visul.

Chiar dacă e ultima noapte
Și nu voi mai fi pe-aproape
Vreau să-mi rostești cuvântul
Pe care-l uitase gândul.

Chiar dacă e ultimul meu vers
Și nu mai am de ales
Vreau să-mi sărut băiatul
Să-i cânt și să-i plâng totodată...

Plouă...

Plouă și veșnic uitatele umbre
Revin dintr-o lume abandonată
Și plouă, și fantasme încep să ne umble
Prin casa tăcută de ploaie udată.

Ușor ele vin și coboară-n covoare
Pășim peste ele în tristele seri
Călcăm peste umbre și talpa ne doare
Simțim... ele poartă ancestrale dureri...

Și plouă, și iar monoton bate tactul
Această cascadă de stropi de cândva...
E timpul deja să se-anunțe antractul
Dar plouă cu umbre... se anunță ceva...

Preexistență

Atunci când încă nu existau
Nici cerul, nici stelele, nici chiar Universul
Era noapte și în noapte cântau
Tăcerile
Melodii fără versuri...
Era
O presimțire
O preexistență
O precântare...
Era noapte, și nu exista versul...
Era ceva departe
Ceva care nu exista
Pentru că nu exista Universul.
Nici tu nu erai, nici eu
Era doar gândul cuiva de a ne crea.
Tu nu mă vedeai
Pentru că era noapte
Ori pentru că încă nu existai.
Eu cântam
Dar tu nu auzai
Pentru că lipsea versul
Și încă ceva mai lipsea...
Ah, da, Universul...

Fapt divers

S-a întâmplat ceva cu ziua
Ceva ce încă nu înțeleg
Am încercat să aud lumina
Dar nu auzeam decât regret...

S-a întâmplat ceva cu noaptea
Ceva ce nu am descifrat
Voiam să aud cântând tăcerea
Și nu auzeam decât oftat...

S-a întâmplat ceva cu mine
Ceva ce totuși n-ai aflat
E o carență de iubire
Sau poate e un vechi păcat.

Revelație

A fost o greșeală
Acea zi
De primăvară
În care noi din întâmplare
Ne-am întâlnit.

A fost o cădere
Acel deceniu
De ne iubire
Și de tăcere
În care-am trăit.

A fost o durere
Noaptea în care
Sincer și rece mi-ai povestit
Despre absențele tale
La orele clipelor noastre
De taină sau de trădare...
Și ai murit...

Ex

Dacă vei veni
intră prin ploaia
care a căzut
peste petale
străine și nude
în verde pierdute.
Îmi pare foarte *sorry*
dacă ți-am uitat
numele și ochii
ca pe niște rochii
demodate și vechi...
Inimi perechi
noi n-am fost niciodată
sub ploaia uitată
într-un alt anotimp...
Dar mai avem timp
să ne întoarcem
să atingem pacea
și să ne supunem
unui fel de a spune
entschuldigen Sie bitte...
acordat în alt ritm.

Lumina fulgilor

A nins frumos aseară în poveste
Am adormit cu lacrima-n condei
Crezând că nicio vară nu mai este
Să vină să mă piardă-n flori de tei...

A nins într-o lumină de baladă
Peste iubiri a nins și peste noi
Plângeam... iar fulgii învățau să cadă
Pe lacrima planetei de noroi...

Stare

Dor de frunză și de floare
Mă inundă cu lumină
Ca-n povestea care doarme
În oglinda cristalină.

Dor de casă și iubire
Dor de mamă și de tată
Mă zidesc în amintire
Să nu fiu nicicând uitată.

Cântec

Eu zâmbesc un sfert de clipă
Plâng apoi mai mult de-un an
Tu mă cauți în înalturi
Dar eu aripi nu mai am.

Am decis să fiu frumoasă
Am decis să te urăsc
Știu că nu mai ești un înger
Dar, fatal, te mai iubesc...

Nu-nțeleg ce mai înseamnă
Liniște, tăcere, dor...
Nu mă crede când te caut
Lasă-mă un pic să mor...

Realitate

Suntem zidiți într-un castel
Văzut printr-o oglindă strâmbă
În curtea lui vorbim de neam
Dar discutăm în altă limbă.
Și-n ce cădere ne aflăm
Când adevărul nu mai ține!
Să știi să minți e-un ideal
Inteligența-i o rușine!
Noi nu trăim... noi existăm...
Și-am mai pierdut ceva din vise
Dar molcom încă mai cântăm
Păstrând luminile aprinse.
Și când adesea alte legi
Ni se servesc la întâmplare
Nu mai suntem capul plecat
Pe care sabia nu-l taie.
Noi nu murim și nu plecăm
Și nu cedăm cununa păcii
Cât respirăm și cât suntem
Nepoții bravi ai mării Dacii
Și zodia ce o purtăm
Nu ne-o vom pierde prin decenii
Ce minunați copii avem -
Latinitatea naște genii...

Niciodată

Să nu schimbi niciodată tăcerea profund solitară
Pe plăcerea deșartă ce nu prea mai are vreun rost
Din tăcere se naște lumina și cântă chitara
În plăcerea deșartă se naște ceva ce n-a fost.

Să nu schimbi niciodată lumina nepieritoare
Pe întunericul care te minte mereu
Căci lumina oricând se preface în stea sau în floare
Întunericul este confuz, diabolic și greu.

Să nu schimbi niciodată dojana din privirea de înger
Pe o laudă vagă de demon hoinar
Căci un înger nicicând nu te lasă să plângi ori să sângeri
Pentru demoni murirea și sângele nu au hotar.

Două nume

Două nume, două am
Mai senine decât cerul
Mai adânci ca un ocean
Mai eterne ca misterul
Două veșnicii la rând
Am sorbit viață din ele
Le păstrez într-un cuvânt
Ca pe-un dar primit din stele
Două nume într-un gând
Logodite într-o rugă
Două pe un blând pământ
Fă-le, Doamne, viața lungă!
Pe-al iubirilor altar
Scriu cu flori aceste nume
Ele sunt cel mai scump dar
Care poate fi în lume
Două nume, un ideal
Luminează dimineața
Eu, al florilor nectar
Elixir dulce ca viața
Îl îmbrac în poezie
Și-l aduc în palmă lor
Două tinereți în zbor
Bunii mei părinți să fie...

Nimic ciudat

Tu ai plecat din viața mea
Nu mi-ai zâmbit zicând *adio*
Și frunza toamnei va cădea
Nesărutată, neiubită
Atinge-mi ochii, și cu ea
Să fiu și eu de zbor răpită...

Nu s-a-ntâmpat nimic de-atunci
Nimic prea rău, dar nici prea bine
Atât doar că a nins pe-o stea
Cu sărutări și n-a mai plâns...
Atinge-mi ochii cu acea zăpadă-n vis...

Nu s-a-ntâmpat nimic ciudat
Credeam că soarele răsare
Dar am greșit
Ploua cu noapte în petale.
Nu s-a-ntâmpat nimic ciudat
Atât doar cât a fost să fie
A fost ceva foarte lipsit de poezie...

Fii sigur că nu ai greșit
Atunci când ai pornit spre alt vis
Tu nu ești primul care a scris
Pe fila numelui meu *plec*
De altfel, vezi că eu nu plâng
Ci doar spre alte orizonturi merg...
Nu s-a-ntâmpat nimic ciudat
Atât doar cât a fost să fie
A fost ceva ce n-aș păstra drept amintire...

Poveste

Cuvântul cade, un spațiu trist
Ca o privire de artist...
Citesc pe-un astru căzător
Povestea unui vechi amor.

Au fost odată el și ea
Trăiau pe a iubirii stea
Atunci pe soare creșteau flori
Ca într-un vis multicolor...

Dar vânturi negre, grele ploii
Căzând pe umerii lor goi
În despărțire i-au topit.
Povestea a luat sfârșit...

Banale fraze încet rostim
Vom ști vreodată să iubim?

Copilărie

Aveam o casă veche
O casă de lumini
Și o purtam cu mine
În tactul inimii

Eram ca și povestea
Sau, cel puțin, credeam
Că-n flori trăiau cuvinte
Cu florile vorbeam

Eram ca și păpușa
Tăcută și senină
Și în tăcerea ceea
Credeam că sunt regină

În casa mea cea veche
În casa cu păpuși
În care-au nins petale
La geamuri și la uși

În casa mea de vise
Cu tot ce-a fost odată
Luminile sunt stinse
Păpușile așteaptă...

Eu plec spre-a mă întoarce
Și vin spre a pleca
Și când sunt prea departe
Îmi amintesc de ea,
Copilăria mea...

Poeții

Poeții se nasc doar o dată
Murind de mai multe ori
Fie cu ochii în lacrimi
Ori foarte cumiți alteori.

Poeții se nasc pentru lume
Și tot pentru lume murind
Pleacă spre alte planete
Dar pleacă mereu regretând.

Atât le-a fost dat să se-ntâmpie
La orele vieții absențe,
Restanțe la ora iubirii,
Prezențe la ora tristeții...

Inscripție pe o frunză

Adio... plec în noaptea fără stele
Spre cerul care veșnic m-a chemat
Eu nu sunt tristă și nu simt durere
Iar să mă-ntorc la tine am uitat.

Adio, să nu-mi spui că e greșeală
Absența de regret din ochii mei
Mai bine desenează-mi o chitară
Să-i împletesc în strune flori de tei.

Ții minte cum zburasem împreună
Pe frunze rătăcind în anotimp
Și ascultam o clipă cum răsună
Culoarea într-un spațiu fără timp?

Adio, îmi zîmbește-o toamnă tristă
Dar nu mi-e frică de tristețea ei
Adio, să nu crezi c-am fost artistă,
Sunt astăzi chiar mai sinceră ca ieri.

Atât am vrut să-ți spun, eu plec spre soare
Și mâine poate nu-ți vei aminti
Că azi mi-ai spus că ochiul te mai doare
De prea mult galben și prea multă zi...

Sub teiul dulce

Sub teiul meu cel dulce
Cu flori de catifea
Am adormit aseară
Gândind la viața mea...

I-am zis că se grăbește
Și graba-i mă omoară...
Ea mi-a zâmbit tăcută
Cu zâmbet de fecioară.

O clipă pare secol
Să zăbovim acum
Și, evocând trecutul
Să nu știu ce să-i spun...

Să-mi fie chiar rușine
Că mi-au scăpat pe rând
Atâtea insuccese
Ce m-au făcut să plâng

Să râd ca o actriță
Fără talent prea mult
Să caut o batistă
În care să m-ascund

Să mă prefac că-s tristă
Și că am obosit
Că pâinea nu-i ușoară
Că lupt cu mori de vânt...

Iar ea, să mă privească
Zâmbind un pic ciudat
Ca pe-un mantou de gală
Cam vechi și demodat

Pe care nu-l aruncă
Pentru că-i mult prea drag
Și chiar nu mai contează
Că-i vară și e cald...

Sub teiul meu cel dulce
Nimic nu mă mai doare
De a căzut o frunză
De-a luminat un soare...

Sub teiul meu cel dulce
Cu vise spulberate
M-am regăsit în ziuă
Când rătăceam în noapte...

Amorul

Din florile ce mi-ai adus
Petalele cad în lumină
Aceasta e ploaia ce plouă în sus
Aceasta-i iubirea divină

Din clipele în care-am tăcut
Zidi-vom cetăți de cuvinte
Ca peste milenii același trecut
Să ni-l readucem aminte...

Poveste de iarnă

Ating secunda
Să știu că este
Pășesc prin taine
Spre o poveste

Ating secunda
Simt că există
În tot ce facem
O lege tristă

Pășim cu toții
Spre o poveste
Mereu departe
Timp nu mai este...

Ating secunda
Și simt că este
Pășind prin taine
Devin poveste...

Colind

La geamul meu din sat
Când se cântau balade
Și când în mod ciudat
Ningea cu stele albe

Am învățat să cânt
Și să ascult poeme
Și m-am îndrăgostit
De iernile eterne.

Prin timpuri nesfârșite
Clepsidra-și cerne veacul
Și vinul încă-i rece
Și-i bun și cald colacul

S-au așezat troiene
Aprins e focu-n vatră
Ca astăzi gustul mierii
Nu a mai fost vreodată

Aceași amintire
Mă ninge iar cu stele
De parcă e iubirea
Din ochii mamei mele...

Țara mea

Eu știu că țara mea e o petală
Căzută din corola unui crin
Eu știu că aici viața-i mai amară
Decât o mare întreagă de pelin

Eu știu că aici soarta e o părere
Mai mult de rău și mai puțin de bine
Eu știu că viața noastră e durerea
Ce nu vrea să încapă-n veșnicie

Căderi, speranțe, iarăși înălțimi
Prin toate treci aici, prin ploi și vânt
Durerea noastră încape într-o viață
Tăcerea noastră nu încape în cuvânt

Dar eu renasc sub zodia luminii
Când totuși cânt, și scriu, și vin acasă
Din orice altă țară mai frumoasă...
Aici, chiar dacă-i rău, tot e mai bine...

Poveste despre noi toți

Ea credea în veșnicie
El credea că o iubea...
Veșnicia și iubirea
Între el și ea creștea
Ea dorea să fie floare
Iar apoi rază de stea
El mereu și flori și raze
La picioare-i așternea...
Ea visa că e regină
El visa că paj era
Ea își adora castelul
El pe ea o adora...
Ea-ntreba dacă-o iubește
El spunea desigur, *da*
Ea încerca să nu-l privească
El privea numai la ea
El știa că ea nu-l crede
Ea să creadă nu-ncerca
Ea știa că el greșise
El măcar nu bănuia
Că-și trecură tinerețea
Și nici unul n-a aflat
Cât de mult se înșelară
Că au iubit... dar au uitat...

Un alt decor

Tu, care mă vei duce spre alte lumi de vis
Tu nu știi cât e ora, nu vezi că iar a nins?
Adu-mi un pumn de raze din steaua răsărind
Îmi este frig în casă, hai să plecăm zburând

Spre o lumină nouă, acolo unde-i cald.
- Vezi, merg pe stele albastre și vezi că nu mai cad?
Eu sunt ca floarea care se scutură pe-o stea
Duc lipsă de petale, dar nu e vina mea.

Ieri am aflat ce-nseamnă și viață și destin
Azi am uitat un cântec pe-un continent divin
Mai am niște secunde să-l cânt și-apoi să zbor
Mă cheamă infinitul și nu am timp să mor

Sfârșit...un alt decor...

Un fel de *être*

Intru profundă în clipa albastră
Aici voi găsi elixirul
Iubirii și fericirii
Dar îmi strigă mut cimitirul:
"Să nu mori
Fără iubire
Să nu-ți surpi cetatea!
Să nu crezi când ți se spune
Că ești iubită
Iubirea e tot o moarte..."
Am tăcut...
Ce puteam spune oare?
Știam că e timpul să cânt
Dar tăceam și acum mă doare
Lipsa aceluia cuvânt...

Frunze și aripi

Cad frunze și petale pe strune care mor
Cad lacrimi peste pagini ruginite
Ce-ar însemna să fie viu acest decor?
Un fel de zbor de frunze învechite...

Se rup tristețile din taina lor
Se rup, se cern prin ochiul de aramă
Și toate suferințele mă dor
Și steaua de lumină în neguri se destramă...

E toamnă iar... Ce rece și ce trist
Adoarme toată lumea în visare
Privirile stinghere de artist
Se lasă duse-n dor și în chemare

Cad frunze peste ochii noștri muți,
Cad frunze peste aripile noastre
Și ne topim în hore pe la nunți,
Și ne trezim în cântece albastre...

Se rup din lume crizanteme iar
Mireasma de gutuie le topește
Eu cânt și plâng, și sorb acel nectar
Să simt cum încă viața mai trăiește...

E toamnă, e târziu să creștem flori
E toamnă cu acorduri reci de liră
Și câtă poezie e s-adormi
În toamna unei frunze de lumină...

Lipsă de memorie

Rar

Tot mai rar

Intru în galaxia muzelor,

Rar

Tot mai rar

Gust din nectarul sărutului,

Rar

Tot mai rar

Opresc ploile care mă doboară,

Rar

Tot mai rar

Ghicesc cine e următorul condamnat

La tăcerea mea

Și tot mai rar

Din lipsă de memorie probabil

Nu-mi amintesc

Ce mai urmează

Să se întâmple

Mâine...

Rar

Tot mai rar

Și tot mai rar

Aproape niciodată

Nu-mi mai amintesc de tine...

Ultima zi

E poate ultima zi
E poate ultima clipă
Când mai încerc să zâmbesc
Dar simt ce multă risipă
E chiar în ultima zi
E chiar în ultima toamnă
Risipa dorului meu
Atât de lină și calmă
Căci tot ce poate urma
Ceva ce ne mai rămâne
E doar argintul din stea
Ce ne va ninge de mâine...
Și dacă-i ultima zi
Și dacă-i ultima clipă
Vreau să învăț să trăiesc
Fără regret, fără frică.
Din lipsa numelui tău
Amorul meu risipit
Se-așterne simplu de tot
Pe acest gând dezvelit.
Căci tot ce poate urma
Ceva ce nu se amână
E ziua ce va uita
În casa noastră să vină.

Lumina

Eu nu credeam că lumina are aripi
Nimeni nu a încercat să mă contrazică.
Știam că Manole a zidit-o pe Ana
Și a zburat...
Auzeam cum cade sfâșiat
Pe pietrele întunericului.
Era noapte
Simțeam
Un gând ce se strecura amețit
De beția durerii
"Să fi fost ziuă nu murea,
Ar fi plutit pe aripile luminii"
Dar era noapte...
...Sau nu mai era?

Atunci voi fi pasăre

Vorbesc cu frunza

Care îmi numără

Bătăile inimii.

Tace...nu are timp.

Îmi numără

Bătăile inimii...

Când numărătoarea se va opri

Frunza va încerca să-mi răspundă

Dar va fi prea târziu.

Voi fi pasăre

Care nu știe să numere...

Sentiment

Am pătruns în visare absentă
Și pe geamul deschis, luminos
Am găsit două flori ofilite
Rătăcite în fire de tors.

Le-am luat așa reci, așa triste
Le-am ținut între suflet și mâini
Și din ele venea ca din stele
O beție de ploi și lumini.

Eram doi înveliți în iubire
Venea somnul desculț înspre noi
Și cădea peste taina albastră
O ploaie pictată cu flori...

Toamna

Încearcă să-ncapă în firul de iarbă
O toamnă cu tot cu pământ
Icoana luminii coboară din ceruri
Se-așterne ușor în cuvânt.

Icoana luminii mă cheamă spre stele
Să uit de visare și dor,
Să trag peste mine cortina uitării
Și tristă în toamnă să mor...

Antract

Adu-mi un strop de lumină
O rază senină de soare
Vreau s-o topesc în palme
Și să i-o duc în dar mamei.

Adu-mi un ciob de planetă
Vreau să-l pictez în albastru
Are nevoie de lucru
Vreau ca din el să fac astru.

Vreau să cânt ca și ploaia
Te rog, învață-mă tactul...
Vreau să fiu singură astăzi
Anunță, te rog, antractul...

Nu întreba

Să nu întrebi de ce-am plecat
Ca să culeg din flori de tei
Nectar pe care am uitat
Să-l gust cu tine. Sau cu el?

Voi pune punct. Și de la capăt
Vreau să fiu eu întâi de toate
Să nu întrebi de ce-am plecat
Nu-ți voi răspunde... Sau poate...

Acceași stare

Vino să-ți arăt ochii mării
Vreau să te învăț să-i atingi...
Marea nu te crede când plângi
Marea te dezvăță tăcerea.

Ieri mi-a zâmbit cineva
Timpul în loc se oprise
Mă întrebam ce-și dorise
Nu-nțelegeam ce-mi spunea...

Trec peste iluzii ciudate
Plouă cu erori și greșesc
Ninge cu iubiri și iubesc
M-am rătăcit printre șoapte...
Deșarte...
Iubesc...

Teamă

Nu știu dacă aş putea
Să citesc în ochii tăi...
Ești atât de departe
Încât mi-e teamă să nu uit
Drumul
Întoarcerii
La mine...

Scriu cu petale

Scriu cu petale albe

Pe fila roză și simt

Cât de departe e steaua

Și cât de trist mi-a zâmbit...

Scriu cu petale albastre

Pe fila cea verde de dor

Vreau să mai cânt o baladă

Și de iubire să mor...

Scriu cu petale negre

Pe fila murdară de somn

Ah, cât de tare mă doare

Masca acestui domn...

Existența

Îmi spuneam că sunt gata să nu mai mor
Câteva decenii
Dar mă înșelam.
Pasărea din mine își uitase demult cântecul
Vântul sfâșiasse fila de pe care îmi citea secolele...
Credeam atunci că eu sunt cea mai sinceră tradiție
A părinților mei
Dar mă înșelam.
Am mințit
Pasărea din mine
Rugând-o să nu mai cânte...
Atunci încă nu știam că iubirea
E un cântec
Al păsării din noi...

Legea fizicii

Pleci?

Să nu crezi că te voi plânge câteva secole...

Eu nu știu să plâng pe vreme de ploaie...

Fizică, pur și simplu fizică:

„+” și cu „+”

Se resping.

Stare

Vedeam cerul, drumul, frunza
Auzeam cuvântul, omul, versul
Eram tristă, nefericită, singură
Apoi frumoasă, iubită, cântam...
Pământule, nu te roti atât de grăbit!...
Amețesc...

Voiam să zbor

Aripile de lumină mi s-au scurs într-o stea
Albastră
Și am simțit cum tragedia a devenit fluidă.
Înțelegeam că nu mai am nimic
Totuși
Pretindeam să exist, să mai zbor.
O aripă mă durea tot mai mult
Încercam să zbor cu a doua
Singura
Care rămânea intactă.
Nu plângeam.
Mă vedea vânzătorul de lacrimi
Și se mira
Că nu plâng.
Îmi adunam tăcută sarea ochilor într-o scoică
Și mai speram să zbor
Odată cu tragedia care devenea fluidă
Și încercam să nu mor...

Chiar dacă

Azi tot mai rar îmi amintesc de tine
Memoria-mi vorbește doar în șoapte
Noi nu mai împărțim aceeași lume
Și mult mai mult de-un secol ne desparte.

Sunt tristă astăzi... Cât de tristă sunt...
Nu am putere să ating o floare
Și nu te cred... Nici nu mai vreau să cred
Că amintirea mea încă te doare.

Iubire...? Ce aș putea să-ți spun de-aici?
Ești prea departe, dincolo de vest
Iar ochii tăi nu au ghicit parfumul
Din floarea despre care-ți povestesc

Și care înflorește pentru mine
Când plâng sau râd, sau cad lângă Monet...
Iar acum plec și-ți spun printre suspine:
“*Adieu, mon vague amour idolâtré...*”

Meditație

Bătrânii noștri ca și dorul
Venit din basmul nevorbit
Sunt albi de timp și așteptare
Sunt albi pentru că s-au grăbit

Spre alte lumi neîncepute
Spre alte gânduri, spre zenit
Spre iarna plină de poeme
În care fulgii i-au albit.

Ce stranie e viața noastră
Ce multe vrem să devenim
Crezând eterni că suntem, totuși
Într-o văpaie ne topim

Și ne grăbim spre veșnicie
Uitând de tot ce am uitat
Și alergăm după speranțe
Ca să murim în mod ciudat...

Când ne rămân niște secunde
Pe care nici nu le simțim
Noi înțelegem că bătrânii
Sunt albi pentru că noi trăim...

Cuvinte

O poveste de iubire am creat
Și-am trăit în ea doar o secundă...
Dragostea pe care ieri am pariat
Astăzi a jucat ultima rundă.

Cuvintele tale și azi le aud
Cuvintele tale - petale căzute din soare
Cuvinte...
Ce sfinte păreau, dar și ce solitare
În marea de sunete tăcerea mă doare...

Fără nostalgie sau cu ea
Am ajuns la un final anume
Redescoperind în el prezența ta-
Stare efemeră fără nume.

Cât aplomb avea cuvântul ce-mi rosteai
Cât regret și ce neîmplinire
Dragostea spre care ieri abia porneai
Nu mai are sens și nici menire.

Cuvintele mele nu le mai uita
Cuvintele mele - petale căzute din stele
Cuvinte...
Ce sfinte păreau, dar și ce solitare
În marea eternă de vise bizare...

Amintiri

Tu-mi spuneai că iarăși toamna
În priviri mi se ascunde
Îmi ziceai că ar fi bine
Să plecăm nu știu pe unde...

Să ne-acopere secunde
Și mai mult să nu ne doară
Anii ce-au rămas să curgă
În tăcerea lor banală.

Tu-mi spuneai că iarăși cartea
Necitită multă vreme
S-a deschis la un capitol
Fără litere și semne.

Ce a fost și nu mai este
Doar în vise mai găsești
Nu te cred, nu cred pe nimeni...
Mai cred însă în povești...

Două lumi

Noi suntem două lumi diferite
Una singură nu știm să alegem

Tu -
Cel care vrea să rămână,
Eu -
Cea care încearcă să plece.

Noi suntem două lumi diferite
Împărțim pasărea care ne leagă

Tu -
Aripa ce vrea să ramână,
Eu -
Cea care să zboare încearcă...

Ceartă

Conținutul s-a certat cu materia
Iar din cuvintele pe care și le aruncau
S-a născut un gol
Incolor.
Am înțeles acum de ce se moare:
Conținutul se ceartă cu materia...

Noapte

Tăcerea întârziată pe strune de vioară
S-a transformat în plânsete de lună
Iar noaptea inspirată de palida lumină
S-a risipit prin lume solitară.

Și a căzut din mine o petală
Și s-a oprit pe bolta înstelată
Și am trăit un vis de altădată
Cu flori pierdute în pulbere stelară.

Iar noaptea răstignită pe o cruce
Ca o martiră a plâns cu lacrimi grele
Eu, rătăcit-am vrăjită printre stele
Ca să-nțeleg: rămâne ori se duce...

Tăcerea întârziată pe strune de vioară
S-a transformat în plânsete de lună
Iar noaptea inspirată de palidă lumină
S-a risipit prin lumea solitară...

Monologul stelei

E noapte și steaua căzută din cer
Cu o rază în mine și o alta în drum
Răsare, cuprinsă de dor și mister
Și eu mă întreb ce gândește acum?
Și iar o aștept să coboare în basm
Și ea mă privește cum intru-n lumină
Un semn de întrebare-n priviri mi-a rămas
Și steaua răspunde, și asta mă miră...
-Lucirea din timpuri albastre de mit
Povestea cântării cu-un fel de aluzii
Mă cheamă să vin spre-un ceresc infinit
Să zbor spre planeta de vis și iluzii
Mă îndeamnă să torc două fire de-argint
Să-mi sângere degetul plin de durere
Și-n preaobositul și tristul meu gând
Să plângă-n uitare de rău o părere
Căci iarăși îmi tace cântecul mut
Și iar din tăceri mai zidesc o iubire
Iar dorul amar, de nimeni știut
Va scrie memorii cu-a mea amintire.
Eu știu, sunt ființa pierdută în vers
Cu multe iluzii și vise confuze...
Doar timpul, pribeagul, din care reies
Îmi cerne nisip în clepsidra de muze...

Rugă către lumină

Prosternată acum în genunchi
Și uitând despre toate pe lume
Maică, știu că te doare și plângi
Vreau să spun...ce să spun... ce anume...
Dar te doare, căci ochii pictați
În durerea nețărnută
Nu se simt nici uimiți, nici uitați
Când sunt eu peste vers răstignită...
Eu mă tem de ce nu poate fi
Și visez la ce nu mă așteaptă
Și mă doare, și noaptea mi-e zi,
Și mi-e trist, și mi-e cântul în șoaptă.
Maică, tristețea mea să n-o știi...
Pașii mei către tine se-ndreaptă
Și mă doare, dar nu poate fi...
Și mi-e trist, oare ce mă așteaptă?
Maică, durerea mea să n-o știi...
Căci culoarea se șterge din vise
Eu de moartea mea nu mă mai tem
Eu mă tem să nu piară stinse
O credința și un fir de poem...

În zbor de constelații

E muzică în zbor de constelații
Ceva aparte și nespuse de vechi
Rostim spre stele triste incantații
Gânduri anume, fără de perechi.

Morminte triste, cruci căzute, sparte,
E părăsit sicriul de demult
Iar stelele se-aprind în el ca jertfe
Ce ard pierdute-n veșnicul tumult.

Și noi... doi spectatori care înșeală
Noi...tot aceiași care am mai fost
Venim de undeva să cerem drepturi
Și învățăm destine pe de rost.

Blesteme explodează în înalturi
Și plouă trist cu ele peste noi
Noi, care nu suntem decât pierduții
Nemeritat jertfiți acestei ploii.

E muzică în zbor de constelații
Lacrime cade peste amintiri
Vedem prezența unor noi absențe
Simțim absența unor vechi iubiri...

Stranie

M-am contopit cu lumina care curgea în sus
spre cer
spre stele
și spre mai departe decât departele mării
pluteam
alunecam cu ea pe scara de ape
lichidă
fluidă

Curgeam mereu în sus, dusă de același gând
spre un fel de sfârșit
așteptat și dorit

Stranie marea acelu vis...

Stranie lumina care cădea odată cu mine în sus
spre cer
spre stele
și spre mai departe decât departele mării...

Lumânarea

Cât e de suavă această luminiță
Cât de sinceră e ultima ei părere...
Deloc tristă
Curge în eternitate
Picătura de ceară
Curată și plină de curaj,
Semnul luminii fierbinți.

Despărțire

Între noi doi sunt munți și mări
S-au adunat pământuri
Între-ale noastre reci păreri
De rău și triste gânduri...

Revoltă

Ce soartă blestemată, durută...
O lume prostită și goală...
Ce sorți de izbândă există?
Durere și iarăși răscoală...

Spuneți-mi, acei ce vă pare
Că moartea începe din moarte
De ce nu pătrundeți în taine
De ce pentru voi e doar noapte?

În lumea murdară și stinsă
Ce dulce-i uitarea și visul
De aici va începe eternul
Aici se sfârșește abisul.

Expromt

Credeam că sunt tot eu, cum am mai fost
Credeam că ce e veșnic nu se schimbă
Dar într-o zi, de altfel fără rost,
Am descifrat eternul din enigmă

Într-o formulă scrisă în pustiu
Cu un procent de alcool prea mare,
Cu un praf ucigător de arămiu
Și diluat cu semne de întrebare.

Darul

Niciodată n-am fost mai frumoasă
Niciodată așa cum sunt azi
Împletesc din a stelelor raze
Jucării pentru ramuri de brazi.

Vreau să vină un zeu al minunii
Să-mi aducă în noapte ceva
E-o dorință aproape absurdă
Dar cred că se poate întâmpla

Să plece iarna din viețile noastre
Și în umbrele amintirii
Să retrăim sentimentul albastru
Cel adus chiar de zeul iubirii.

Cădere

Credeam că mai sunt niște ani
Și în ei mai încap o clipă
Din care să beau veșnicia
Din care să-mi Țes o aripă.

Credeam că mai este o viață
Și timpul așteaptă cuvântul
Prin care să-mi apăr lumina...
Din nou să zidesc tot pământul...

Căzuse din ceruri blestemul
Se stinse lumina din stele...
Credeam... dar greșisem...
Căci Omul
Trădase poveștile mele.

Anotimpul tristeții

Trăiesc în lacrima toamnei
Mă doare o frunză, o floare
Care-și pictează sfârșitul
În stea de culori născătoare.

Uscată e lacrima aceasta
Și altfel e frunza pictată
În ultima toamnă a vieții
Lucidă speranță deșartă.

Ce tristă e toamna de astăzi
În versuri mai plouă cu frunze
Risipă de aur prin lume
O veșnică lipsă de muze...

Discreție

Dacă nu ești în măsură
Despre alții să vorbești
Nu-ți permite tu să-i judeci
Nici măcar să-i bănuiești.

Despre cei care prea liberi
Au știut a deveni
Nu-ți mai da tu cu părerea
Taci... dacă să taci mai știi.

Nu gândi la lumea celor
Mult mai buni decât gândești
Nu ai voce, nici putere
Și nici dreptul să vorbești.

Stai în lumea ta minoră
Și trăiește cum vrei tu
Dar nu mai vorbi de stele
Nu ajungi la ele tu.

Hai să respectăm distanța
Între noi și lumea lor,
Celor buni și celor singuri
În al împlinirii zbor.

Ignoranți fără măsură
Să-nțetăm de a mai fi
Și să facem diferența
Între *cred* și între *știi*.

Te-am inventat

Te-am inventat demult și te-așteptam
Și te-am pictat în vis cu ochi albaștri
Un fel de demiurg incendiar
Cu care aș zbura mai sus de aștri.

Dar nu veneai... muream și nu muream
În așteptarea mea de-a te cunoaște
Și aș fi dat atunci tot ce aveam
În schimbul încercării de-a renaște.

Și-ai apărut exact ca-n visul meu
Chiar în secunda când sfârșeam căderea
Eram aproape de impactul greu
De jos în sus cădeam... urma tăcerea...

M-ai prins, sunt vie, ține-mă atent
Eu nu mai vreau să zbor fără de tine
Acoperă-mi tăcerea, fii prezent
La monologul stelelor de vineri.

Ploaia de fluturi

Fluturii mei decolează
Și pleacă spre tine
În palmele tale se-așează,
În privirea ta se adună,
Pe inima ta aterizează,
Se aștern pe cuvintele tale
Și mai apoi, sărutați și iubiți,
Ei revin
Ca o ploaie
Spre mine
Să-mi aducă pe aripi
Un fel de iubire...

Lumea ta

Te-am iubit
mai mult decât o viață,
dacă se poate...

Mi-am dorit
să se topească gheața
care ne desparte

Dar
plecaseși oricum
și până acum
nu pot să înțeleg
de ce mai încerc
întreaga poveste din nou să o trăiesc
și să-mi amintesc
cum vorbeai, cum gândeau
și cum mă priveai, chiar dacă trișai,
chiar dacă știam că toate erau
cuvinte dintr-un altfel de roman...

Nu mai pot să te cred,
dar nici să te pierd
nu cred că mai pot.

De aceea, te rog
găsește-mi un loc
în lumea ta...

Am greșit când am trădat iubirea
o pariasem
într-un joc pe care nici nu știu
dacă-l mai jucasem...

Cer neatins

Dragostea mea
A fost pentru tine un joc și atât
Când ai plecat
Ai uitat cât te-am iubit
Căutai departe un alt vis
Și am ratat un zbor
Prin univers
Printre ploi
Spre o lume pentru doi
Sub un cer neatins.

Vreau să revii
Ca să-ți spun cât te-am iubit.
M-ai rănit...
Ai plecat și ai uitat să-mi spui *adio*...
Vreau să revii
Ca să-ți spun ce mult am plâns în nopți târzii
Când s-a stins pentru noi în cer iubirea...

Știi ce-mi lipsea
Când singură adormeam plângând?
O atingere de-a ta
În păru-mi despletit...

Rătăcesc de atunci
Pe străzi pustii
Printre oamenii
Care nu mă văd
Nu mă aud
Când te caut
Să-ți spun
Că te-am iubit
Doar pe tine...

Spre lumină

Tu niciodată n-ai știut
Că-mi doream să am și eu
Un cer numai al meu
Eu am crezut că te-am văzut
Într-un vis neînțeles
Și am zburat spre el.

Eu îmi doresc
Să te găsesc
Ce multe am să-ți povestesc...
Te-am căutat
Te-am inventat
Și te iubesc.

Nimeni încă nu m-a învățat
Cum să ating cerul înstelat
Niciodată nimeni nu mi-a spus
-Zboară mai sus...
Dar știam că vreau să te găsesc
Știam că pot să te iubesc
Să învățăm în doi un zbor
Amețitor.

Eu voi gusta zâmbetul tău
Ca să nu te pot uita
Chiar dacă vei pleca
Uitând...
Tot ce încerc să-mi mai doresc
Este să te întâlnesc
Cândva și pe pământ...

Schimbare

Am atins tăcerea
Nimeni nu-mi mai cere
Să mă îmbrac în taina
Pe care nu o știu.

Șterg din calendare
Numere impare
Îmi pun altă haină
Un altfel de stil.

Urc în jos și cad în sus
Să uit ce-am avut de spus
Să nu știu pe unde sunt
Într-o frază fără punct

Văd lumini și umbre
Care încep să umble
Chiar și pe strada goală
Și frică nu am

Că se pierde gândul
Se întrerupe rândul
Și că zboară lumea
Purtată de val

Zbor și eu ușor
Ceruri, stele, nori
Umbre și lumini
Zgomot de mașini

Zbor în jos și-n sus
Uit ce am de spus
Nu știu cine sunt
În fraza fără punct...

Liberă, ușoară
Urmăresc cum zboară
Clipe fără aripi
Ce pleacă și vin.

Alta-i galaxia
Nu mai știe nimeni
Despre nebunia
Acestui destin.

Mă îmbracă ploaia
Mă sărută marea
Mă alintă floarea
Iată că iar zbor

Zbor peste petale
Dincolo de soare
Și ce-mi pasă oare
Că-i doar un decor?

Păcat că am uitat
Tot ce am visat
Când am pornit
Spre infinit

Și cu cine am fost
Nu mai are rost
Mă îmbarcă ea
Ploaia...

Mi-ar fi plăcut

Mi-ar fi plăcut să fi venit aseară
Să fi vorbit de toate la trecut
Să fi uitat că stelele de-afară
Au și căzut...

Mi-ar fi plăcut să fi venit aseară
Să fi vorbit de tot ce ne-am dorit
Să fi uitat de gânduri care zboară
La infinit...

Mi-ar fi plăcut să fi venit aseară
Să fi vorbit de tot la viitor
Să fi învățat un zbor pe dinafară
Amețitor...

Macii

Tu mi-ai adus odată
O ploaie de maci
Te aşteptam de un secol
În ei să mă îmbraci.

Şi am plecat cu tine
Înebuneam de zbor
Simţeam pân-la durere
Parfumul lor.

S-a stins apoi văpaia
Din florile dragi
Şi am simţit tăcerea
Tristeţii fără maci...

Mi-ai pus iarăşi în palme
Petalele de maci
Strigătul tău mă doare,
Mă doare când taci.

Îmbracă-mă în petale
Şi taci...

Un secol de dragoste

Mă poartă pașii goi
Sărutați de ploii
Spre un altfel de decor...
Învață-mă să zbor...

Peste ceruri și apoi mai sus
Ca să uit ce am de spus
Să știm că vom fi mereu
Capete de curcubeu...

Tot ce îmi doresc
Este să gădesc
Veșnicia
Pentru tine...
Și vreau să-ți cunosc
Gândul pe de rost
Într-o lume fără nume...

Aș mai vrea
Să pot citi povestea ta
Despre un vis
Încă nescris...
Să gădesc acel cuvânt
Pe care nu l-am spus nicicând
Să pot atinge lumea ta...
Cum să pleci
Când înțelegi
Că într-un veac n-ar încăpea
Toată dragostea mea...

Vis întârziat

Am și uitat ce gust avea iubirea
Când dintr-o dată iarăși m-a răpit
Și am cedat și mă trăda privirea
Mă bucuram că am înnebunit...

Și amețeam sedusă de atingeri
Ce nu păreau mai mult decât un joc
Și era vară, și începea a ninge
Sau poate iarnă-a fost cu fulgi de foc.

Îmi aminteai ce gust avea iubirea
Imponderența mă purta spre nori
Mă învățai din nou să gust lumina
Să fiu frumoasă și să știu să zbor.

O taină-amețitoare ne-a legat
Și un păcat ce nu era păcat...
Ne leagă un parfum evaporat
Dintr-un sărut de vis întârziat...

Adormită

Mai vino, iubire, la mine
Vom sta să vorbim noaptea toată
Despre tot ce n-a fost să se-ntâmpie
Și ce nu va mai fi niciodată.

Tu vezi cum încep iar să cadă
Peste lume frunze albastre?
E o noapte un pic diferită
Și incredibil de castă...

Acum doar țigara aprinsă
Mă îmbracă-n parfumul ispitei
Și Baudelaire de pe raftul din dreapta
Mă alintă cu flori adormite

Și începe să plouă cu fluturi
Într-o piesă cântată în șoaptă
Transparentă, transcendentă, transfuză
Absolută, absentă, abstractă...